

[Elisabeth Bruun Olesen]

det, at arbejdsgiveren blot kan give en hvilken som helst undskyldning for ikke at ville ansætte kvinder, så er det i orden. Det er især svært for kvinder inden for mandefag at få job, når de bliver udlærte svende. Når kvinderne søger de her job, er der ikke nogen at få, selv om der så måske dagen efter eller samme dag tages mandlige svende ind. Nogle af dem nægter det overhovedet.

Kofod-Svendsen (KrF):

Kristeligt folkeparti kan tilslutte sig dette forslag. Forslaget er jo reelt en præcisering af, hvad der allerede står i loven. Forslaget skal sikre, at der ikke sker forskelsbehandling af kvinder og mænd. Mit parti kan tilslutte sig, at der sker denne ligebehandling af kvinder og mænd med hensyn til beskæftigelse.

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Jeg vil gerne takke ordførerne for de mange positive bemærkninger, der er faldet, således at der synes at være et meget bredt flertal for, at dette lovforslag kan gennemføres – lige så bredt et flertal, som der var ved behandlingen af ferieloven. Jeg kunne måske have et indre ønske om, at man var startet i dag med at behandle ferieloven og ligebehandlingsloven, så havde man måske fået et andet forløb af drøftelserne omkring arbejdstiden.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

7) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 2:

Forslag til folketingsbeslutning om en frivillig sabbatordning.

Af Tommy Dinesen (SF) m.fl.
(Fremsat 8/2 84).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Grethe Fenger Møller):

Det foreliggende forslag er en uændret genfremsættelse af det forslag, der blev drøftet i folketinget den 25. maj 1983. Forslaget indebærer en frivillig sabbatordning, efter hvilken en lønmodtager har ret til frihed i op til et år, dog kun én gang hvert syvende år, med gældende arbejdsløshedsdagpengesats.

Som jeg sagde under behandlingen af forslaget sidste år, og som jeg netop har givet udtryk for i debatten om regeringens redegørelse om arbejdstidspolitik, skal spørgsmålet om regulering af lønmodtagernes løn og arbejdsvilkår klares af arbejdsmarkedets parter selv og ikke gøres til genstand for lovregulering.

Det fremgår endvidere af forslaget, at det offentlige skal finansiere en sådan sabbatordning, idet lønmodtagerne i friåret skal modtage arbejdsløshedsdagpenge. Efter min opfattelse er det fuldstændig udelukket, at det offentlige kan gå ind i en finansiering af en sådan sabbatordning. I det omfang et spørgsmål om lønkomensation for en kortere eller længere orlovsperiode kan afgøres ved forhandling mellem arbejdsmarkedets parter, er det selvfølgelig en helt anden sag.

Regeringen har således hverken af principielle eller økonomiske årsager sympati for det foreliggende beslutningsforslag, der lægger op til en offentligt finansieret lovgivning om en frivillig sabbatordning.

Regeringen må også tage afstand fra de dele af forslaget, der opererer med en pligt for arbejdsgiveren til genbesættelse af en stilling, der bliver ledig, ligesom regeringen ikke finder, at der bør indføres en lovmæssig pligt for en arbejdsgiver til at genansætte en lønmodtager, der har benyttet sig af en så langvarig orlovsordning, som der her er tale om.

I det hele taget er regeringen fortsat betænkelig ved langvarige orlovsordninger og fortrinsrettigheder, der hindrer en rimelig mobilitet på arbejdsmarkedet og lægger en række praktiske og administrative byrder på